

Adventní kalendář

Vánoce! Konečně jsou Vánoce! Malý František se usmál na poslední neotevřený šuplíček adventního kalendáře, který mu ohlašoval, že se dočkal Štědrého dne.

Františkův kalendář nebyl jako obyčejné kalendáře, které se dají v obchodě koupit za pár korun. Jeho kalendář byl tisíckrát krásnější. Byla to dřevěná skříňka, kterou mu vyrobil tatínek.

Skříňka nebyla velká ani malá. Byla tak akorát. Měla přesně čtyřicet šuplíků vyrovnaných do čtyř řad. Šuplátka byla natřena různými barvami a každé mělo nějakou jinou úchytku.

První řada šuplíků se otevírala zatažením za mašličku, druhá pootočením nablýskaných knoflíků, třetí řada úchytek byla z malých pastelek a čtvrtá z barevných kamínků.

Poslední, čtyřicetý šuplík byl však jiný, výjimečný. Neokrášlila ho mašle, knoflíček ani pastelka, ba dokonce se na něm neleskl ani žádný kamínek. Zdobila ho kovová podkůvka pro štěstí.

Každé prosincové ráno si mohl František otevřít jedno šuplátko a najít v něm malý dárek. Někdy to byl bonbon či čokoláda, tu a tam František objevil minci, kterou si schoval do pokladničky. Ale nejraději uvnitř našel nějakou drobnou věc.

Zrovna včera objevil na dně předposledního šuplíku nožík ve tvaru rybičky. Měl z něho ohromnou radost, už dávno si takový přál. Každý kluk přece nutně potřebuje nožík. František si umínil, že ho bude nosit stále s sebou.

Dnes je Štědrý den, a tak může otevřít poslední šuplátko. František prstem pohladil podkůvku. V duchu s ní promlouval: „Konečně ses dočkala, vid'. Jsi zvědavá, co dostanu? Já taky!“

František opatrně vysunul šuplík, nakoukl dovnitř a zarazil se. Poslední dárek, který ve svém kalendáři objevil, se mu nějak nezdál. Vypadalo to jako nějaká neforemná koule. František ji vytáhl. Začal z ní pomalu odtrhávat balicí papír. Jéje, ona to není koule, on je to zvoneček!

Obavy

Cililink. Cink. Cink. František zazvonil na zvoneček. Rozhlédl se po pokoji, zdali se mu někde neukáže Ježíšek. Neukázal.

Místo Ježíška vstoupila do pokoje maminka. Usmála se na něho a pohladila ho po vlasech. „Přeji ti krásné vánoční jitro!“

„Dobré ráno, mami,“ odvětil kluk. „Hele, co mám. Zvoneček, kterým se zvoní na Ježíška.“

„Anebo na maminky,“ zvesela prohlásila maminka.

„Hm,“ posmutněl František, „asi spíš na ty maminky. Ježíška tady nikde nevidím.“

„Na Ježíška si musíš počkat až do večera.“

Chlapec si povzdychl: „Já vím, je brzy, teď asi ještě spí.“

„I jdi, ty brepto,“ opáčila maminka a rychle se snažila převést řeč jinam.

„Ale ty už nespíš, tak

alou do koupelny učesat, umýt zuby i tvář, ať jsi samá zár.“

František si znovu povzdychl, smlouvat s maminkou nemá

cenu. Poslušně odkráčel do koupelny a pak do kuchyně, kde už měl na stole přichystanou vánočku a hrníček kakaa.

Při jídle myslel na Ježíška. Napadlo ho, zdali na něho dnes večer nezapomene a přinese mu pod stromeček dárky, které si přál. Se svou obavou se svěřil tatínkovi.

Tatínek vševědoucně pokýval hlavou. „Neboj se, Ježíšek na tebe nezapomene. Ví, že jsi bezva kluk, a má tě moc rád.“

František si oddechl a přitakal: „Že jo, tati. Kdyby se na mě zlobil, tak by si ani neodnesl dopis, co jsem mu napsal.“

Tatínek spiklenecky šťouchl Františka do břicha. „To se ví, kamaráde.“

Tím byly Františkovy obavy zažehnány. Ježíšek na Františka nezapomene a večer k němu určitě přijde.

Zvoneček

František se vrátil do svého pokoje. Rozmýšlel se, s čím si bude hrát. Pohled mu padl na kovový zvoneček a dostal nápad. Ještě jednou zazvoní. Třeba se Ježíšek probudí, přijde za ním, skamarádí se a budou si spolu celý den hrát. Večer pak může obíhat děti a nosit jim dárky. Bude-li Ježíšek chtít, František mu s tou štrapáci pomůže. Chlapec se rozesmál. Líbilo by se mu, kdyby se začalo říkat, že dárky nosí Ježíšek s Františkem.

František odhrnul záclonu, posadil se na okenní parapet, podíval se vzhůru na nebe a pořádně zazvonil. „Vstávej, Ježíšku, vstávej!“ volal polohlasně, aby ho žádný z rodičů neslyšel.

Ale zaslechl ho tatínek a přišel se podívat, proč syn zvoní. František se na něho trochu zamračil. A zamračil se i na zvoneček. Zvoneček z adventního kalendáře je k ničemu, měl probudit Ježíška, ne přivolat mámu nebo tátu.

Tatínek nevěděl, o čem syn přemýšlí, myslel si, že se jen dívá z okna a pozoruje lidské hemžení venku.

Dům, ve kterém František s rodiči bydlel, stál na náměstí. Chlapec měl z okna pokoje hezký výhled. Celé malé náměstíčko před ním leželo jako na dlani. Viděl kostel, školu, radnici, hostinec i všechny obchody a obchůdky, v jejichž výkladních skříních se třpytila slavnostní výzdoba.

„To je lidí... Všichni někam spěchají. Já vánoční shon nemám rád,“ neodpustil si tatínek poznámku.

František neříkal nic. Jemu to pobíhání lidí a lidiček nevadilo. Byl jako divák, co sleduje pimprlové divadlo.

